

szeretném tudni, hogy kerül ennek a betűszedőnek a kezébe egy Pirandello dráma. S mire kell neki ez a komédia. Gondolhatod, hogy Sironkai halálos komolyan vette ezt a mi Piere delle Vigneénket. Pedig micsoda téboly-giccs. Emlékszel Gombosnére, hogy szavalt az. Egy Jászai Mari! Kíváncsi vagyok a főorvosra. Ezt a csemegét neki tartogatom, ez lesz a tíz kérdés nagy próbája. «Tudja-e miért hozták ide?» «Idejutatott az ármány, Frigyes hálája és a vas, amellyel kitolták a szemem.»

(Folyt. köv.)

Németh László.

HAJNALI HARANGSZÓ.

I.

Most bontja büszke sátorát
a nap-páva s a fákon át
harangszó bolyg: kis árva,
elűzte mostohája.
Álmodva jár a fák során,
mert sírni jött sután,
de, hogy a réten röpködött,
már tünni érzi a ködöt
s száz vadvirágból dalt kötött
ujja a lágy, sovány.
Még félszemével sirdogált,
de már dalolt egy madrigált
mert szállni, szállni szép!
Kék pillangók közt állt a tánc,
felujjongott az eszterlánc,
mert dalban égni szép.
Majd egy kakuk hívó szavára
besurrant az erdőbe,
s bár elbujtatta sok mohos csertőke,
hogy rá ne leljen gonosz mostohája:
belefonódott színes galandként
a fák hajába,
s ott elenyészett . . .
A virágok várták, hogy édes szava cseng,
de nem válaszolt csak nővére: a csend.

II.

Én ifjúágom! te víg, csapongó,
te Május rétyén elhallt harangszó,
s ti datteli évek, sok hajnali ének
vajh hova szálltok, merre menétek . . .
az élet, az erdő meglopta zenétek . . .
Ma már szívem, ha dalt kínál
s halkán kipeng egy madrigál:
nincs válasz rá, mely visszacseng:
csak a csend.

Simon Gyula.